

Men man gjør ikke noget Indgreb i Lovgivningsmagtens Myndighed. Det bestemmes her ved en Lov, hvorledes Ordningen skal være, men det kan naturligvis forandres ved en anden Lov. Det, man ønsker, er kun, at det ikke skal kunne forandres ved Finantsloven, men kun ved særlig Lov, og Grunden dertil er den, at man ikke vil gjøre disse Spørgsmaal's Besvarelse afhængig af øieblikkelige Stemminger og afgjøre dem under Forhandlinger, der omfatte saa mange andre Forhold, at det vil være vanføeligt at skaffe dette ene Punkt den fornødne Overveielse og Opmærksomhed ved Finantslovens Behandling. Der gjøres altsaa ikke noget Indgreb i Lovgivningsmagtens Myndighed, men det fastslaaes kun, at enhver Forandring bør ske efter omhyggelig og moden Overveielse og ikke i Hast og efter en maasse ufyldstgjørende forberedende Forhandling angaaende det enkelte Aars Finantslov. — Naar nu det ærede Medlem endvidere mener, at denne første Paragraf er saa overflødig og urimelig, kan jeg heller ikke erkende dette; thi Forholdet er i Virkeligheden blot dette. Den siger, at de Tilskud, som tidligere vare sikrede Universitetet fra Statskassen og Kommunitetet, dem har man i en Aarvække undraget Universitetet, og man har altsaa opparet dem henholdsvis i Kommunitetets Formue og i Statskassens Formue. Man erkjender blot nu, at dette har været en midlertidig Foranstaltning, og fører disse her opparede Midler over til Universitetets Formue, som har maattet angribes i tilsvarende Omfang. Der sker altsaa i Virkeligheden ikke nogen reel Forandring, men der sker der ved det, at den Tilstand, som er nedarvet til os fra Fædrene, bliver opretholdt, og at den Betyngelse, som der derved gives for en sikrere Ordning og fastere Bestaaen af Universitetet, bliver styrket og opretholdt. Det er den Betydning, vi lægge i denne Lov, saavel som den Betydning, som jeg før nævnte, nemlig at man sikrer disse Spørgsmaal en omhyggeligere Overveielse og modnere Afgjørelse, end naar de henlægges til Afgjørelse paa hvert enkelt Aars Finantslov. — Jeg skal ligesom ifjor anbefale det ærede Thing at fremme dette Lovforslag.

Th. Nielsen: Jeg kan i Meget henholde mig til det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Sørup). Han betonede, at det var en Finantsoperation, som der her var Tale om, og det forekommer mig heller ikke, at den sidste ærede Taler kom ud derover. Vel sagde han til Slutningen, at det gjælder om at opretholde den fra Fædrene nedarvede Institution i den samme Skikkelse, men den er allerede forandret meget betydelig saavel i dette som i det foregaaende Aarhundrede. Der kan altsaa ikke være Tale om at opretholde en nedarvet Institution i den samme Skikkelse. — Naar der er ført et Slags Trætte om, hvorvidt det var det Bestaaende

eller Ikke-Bestaaende, som skulde opretholdes, kan det ikke negtes, at her foreligger et Lovforslag, som afviser fra det Bestaaende, og dermed forekommer det mig, at den Trætte er afgjort. Det er ikke os her, som forlange Noget; nei, fra Ministeriets Side forlanges der en ny Lov til en Omordning, og altsaa forekommer det mig at være temmelig klart, at det er noget Bestaaende, som man vil omgjøre ved en ny Lov. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Soos) huster feil, naar han mente, at det var ganske naturlig den historiske Fortættelse, at de 400,000 Kr. overførtes til Statskassen. Nei, jeg skal minde det ærede Medlem om, hvorledes denne Sag gik til — han sigtede jo til den botaniske Have. Det ærede Medlem har maasse ikke saa nøie i Grindring, at den Ketting, som jeg nærmest tilhører, egentlig var imod at anlægge den botaniske Have i saa stort et Omfang; men netop fra den Side, som det ærede Medlem tilhører, blev det gjort stærkt gjældende, at det var netop fornødent i flere Henseender; man var dengang i Flertal og satte det igjennem. Man satte saa Anlægget igjennem, men paa den Betingelse, at det var Kommunitetet, som skulde udrede det; det var altsaa ikke Staten, men Kommunitetet. Men vi fra vor Side — det er rigtigt, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds har fremført — vi fra den Side, som jeg tilhører, have navnlig havt til Formaal i denne Sag at værne om Kommunitetet. Da altsaa den Side blev Flertal her i Thinget, var det Første, man gjorde, at man sagde: Ja, nu er det vedtaget, at denne Have skal anlægges i dette Omfang, men det er jo kun ved en Finantslovs Bestemmelse, at der er fastslaaet, at det skal udredes af Kommunitetet. Finantsloven raader imidlertid kun for et enkelt Aar, og sølgelig kan dette jo forandres. Man tog det altsaa fra Kommunitetet og lagde det til Universitetet. Jeg bør tilføie, at jeg — og ikke uden Hensyn til, at man fra den Side ikke har været særlig ivrig for at faae en botanisk Have af et saa stort Omfang, hørte til dem, der hellere vilde have lagt den paa et andet Sted, nemlig ved Landbohøjskolen. Det kom altsaa til at gaa, som det gik, og botanisk Have fik det store Omfang, der ikke alene dengang har taget store Kapitaler fra Universitetet, men tillige, om man vil, endnu svider til Universitetet paa Grund af de store Udgifter, den stadig kræver. Den store Strid, der nu føres, er ikke af ny Dato, den er ført i en Række af Aar. En tidligere Kultusminister, Hall, forelagde i sin Tid et Forslag om at sammensmelte Kommunitetet, Universitetet og polyteknisk Læveanstalt (Bergh); Det var en forbisret Lov. Ja, det ærede Medlem siger, at det var en forbisret Lov, og derfor vare vi ogsaa stærke nok til at drøbe den i 1871—72; uagtet Vensire dengang ikke var i Flertal her i